

SANDU FRUNZĂ



MIRACOLUL VIEȚII



Editura
NEUMA
2026

Sandu Frunză

Miracolul vieții



Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FRUNZĂ, SANDU

Miracolul vieții : poezii / Sandu Frunză. -

Dej : Neuma, 2026

ISBN 978-630-357-024-2

821.135.1

Sandu Frunză

Miracolul vieții



Editura
NEUMA
2026

Despre candoare

Viața mea
este un pahar din care ea a băut
ca o binecuvântare.
Cu toții povesteau
despre naturalețea ei
de ființă ivită
din pârâul muntelui de griji
cotidiene.
În simplitatea ei,
dacă ar vedea-o,
Și Necuratul s-ar îmblânzi
și s-ar curăța,
Ca un îndrăgostit
care nu știe ce l-a fermecat:
Elixirul luminii solare
sau revărsarea blândă a Lunii.

Ca orice altă femeie

Ceea ce mă fascina
cel mai mult la ea
Era faptul că se ivea
ca o femeie precum
oricare altă femeie

Știa să pășească legănat
ca visul unei mări
în care ies copiii la scăldat

Știa să zâmbească la fel de bine
cum știa să gătească
Spirite libere veneau
să se hrănească cu descătușarea
născută din arderea unei candelă vibrând
pe masa cu cele mai alese bucate ale
iubirii
mereu pregătită să servească

Știa să mă învăluie cu feminitatea ei
Ca o blândă tristețe lăsată în urmă
în zori
După nopți pline de culori
răvășite de aripa unei păsări
ce și-a luat zborul din lumină

Când mă convingea că timpul
moare și el o dată cu noi
Mă făcea să cred că
am câștigat cel din urmă război
Mereu fericiți în singurătatea
care ne aduce împreună

Întrupare

Născută din coborârea
lui Dumnezeu
în pământul ființei mele
în lutul
zămislit spre a fi altarul
unei arderi de tot
murmurând ploaia de vise
a vieții

Fragilă precum flacăra
unei lumânări
ce adună în sine
puterea muritorului
ce privește în oglinda rugăciunii
lumina din ochii tăcerii

Cu înserarea fiecărui cuvânt
întrupată în zborurile ce renasc în zori
doar tu ști căderea sublimă
a cântecului de dragoste
ce se încarnează

Printre genele lacului

Printre genele lacului
Amintirea umbrei sale
se proiectează ca o sfioasă lumină
întrupată în bucuriile începutului de iarnă
fără oameni de zăpadă
fără dorință de sărbătoare
doar buzele umede ale unui
familiar mister

Trupul ei mă leagă de cer
ca o dorință de viață
întrecută doar de setea de veșnicie

Ea

Întruchipând bucuria
existenței tragice
pe care nu a asumat-o
până la capăt niciodată

Ieșirea ei din labirint
s-a dovedit mereu motivațională
în întâlnirile informale
în cluburi pierdute în clarobscur
în strălucirea artificială
a sălilor clădirilor de metal și sticlă

O vei recunoaște imediat când
o să îți iasă în cale

Frumoasă precum grâul pregătit
să fie pâinea ce înflorește
în mâinile bătrânilor cerșind
pe străzi lăturalnice

Fata cu pisici albastre

În amintirile copilăriei
din satul natal alergam
La marginea pădurii în
Cimitirul evreiesc
împreună cu prietenul meu,
fiul preotului Vaida
și cu alți câțiva
Printre copaci uriași și pietre funerare
marcate de iarba cosită cu blândețe de o
Mireasă prea devreme pentru a fi imaginată

Mult mai târziu,
mergând la marginea pădurii
pentru a rosti o poveste de dragoste
Am găsit cimitirul cu un lacăt amenințător
Împrejmuț cu gard de sârmă împletită
Iar pe deasupra cu roți stridente
de sârmă ghimpată
Nici o poveste
nici o poezie nu mai intra acolo
Rămânea cu respirația tăiată

Ultima dată când am fost ispitit
de himerele pădurii
Mi-am purtat
picioarele mele de lut

picioarele mele de lemn
picioarele mele de smirnă și tămâie
pe partea anevoioasă a intrării în pădure
Pietrele funerare se ascundeau tainic
după iarba înaltă ca într-o divină
promisiune de loc cu verdeață
Poarta de fier a cimitirului
era larg deschisă
dorindu-și parcă
să intre în inima mea
Nu eram pregătit
La intrare tronau șiruri de covoare spălate,
întinse pe spaliere de lemn îmbătrânit
atât cât să provoace imaginarul
despre întinerirea lumii
Covoarele puse la uscat
în adierea blândă a vântului de vară
Curățate parcă pentru fi duse la templu

Mă uit la orizont
în căutarea pădurii și a cimitirului
Pare bine ascuns de orice indiscreție
Nu văd decât fata ivită din căutările mele
Fata cu pisici albastre

Cântec pentru pământeni

Sprijiniți de un stâlp de cer
Șchiopătând de atâta dor de pământ

Când zâmbet misterios
de zurgălăi arzând
Când clopot ascuns
în valurile mării

Lumina curge în potir
Orașul vibrează
în trup năvalnic de femeie

Temple golite de zei
ne cheamă la altare
O mierlă stă sub nuc și cântă
în ritmuri din ce în ce mai bizare
mai rebele

În viață
E atât de bine pe pământ
Drag chip al cântecelor mele

Cu bilet de voie, iubirea și moartea

Mi-a dat bilet de voie

Moartea

Să vin la voi în vizită

cu poezie și cafea

Îmbrăcat în costumul albastru

pătat cu sângele fecioarelor

care mi-au povestit

Viața

De drag de voi

Mi-a semnat biletul de învoire

Iubirea

Ieșind din laboratorul de fantasme

am venit să vă vând

iluzia netrecătoare

din bucuria a tot ceea ce este uman

Darul cel mai de preț

pe care-l lăsați

ca într-un joc erotic

să vă scape printre degete

Fericirea

Uimire

Am intrat în grădina
de liniște și pace
Aștept curios
ca înaintea unui concert
să aud îngerii cântând

Nemărginirea
mă uimește
doar cu
armoniile cadențate
ale mașinii de scris

Lacrima lui Dumnezeu

Ochii mei pierduți în depărtare
Caută umbre de altă dată
prin verdele tulbure
ce anunță apropierea toamnei

Ochii plini de simplitatea lumii
Iubita mea nu pare să-i fi îndreptat
Spre căutarea acestui ținut

Precum o scorbură care a
înghițit toate privirile vesele ale lumii
Copilul bătrân ce se visa scriitor
caută un înțeles
Nu găsește decât ochii tăi inundați
de o lacrimă târzie

Drum

Doi pași înainte și unul înapoi
Pare marele inefabil al vieții
Ca o vădană tânără
se plimbă printre blocuri ispitindu-ne
cu povești
Despre stele călătoare
lumi ascunse în necuprinderea
de întuneric
de căderi în realitate și scăldări în sublim
Pașii ei măsurând
ca într-un dans de demult
Lucruri încă nespuse
de la valurile tainice ale
oceanului primordial
până în clipa bezmetică
ce ne îndulcește acum

Așteptând lumina

Cu nervii întinși cât o noapte întreagă
Niciodată nu am înțeles ca acum
Ce înseamnă întoarcerea acasă
Voi revenii în patul meu
Ca pe un altar al liniștii
Ca în liniștea brațelor mamei
Ocrotindu-și pruncul

Păsările prădătoare nu își vor
Arată zborul
Fiarele câmpului vor
Privi sfios de la distanță
Doar cucuveaua în înțelepciunea ei
O să îmi arate că noaptea e mai luminoasă
Decât ziua

Poate doar dimineața nașterii mele
Mai purta liniștea și bucuria
Acestei lumini

Metamorfoze

Lasă-mă în brațele Fiului tău
în Grădina Ghetsimani
Lacrimile mele s-au pierdut
într-un pahar de apă nepotabilă
din țășnitoarea de la marginea satului

Pumnul de lumină al candeliei
uitată aprinsă pe mormânt
să mă cuprindă

La a cerului cădere
Peste izvoare
peste neputințele cotidiene
peste clarobscur
peste gândurile de iubire
Peste trotuarele
de la marginea orașului purificate de ploaia
semănând cu un sicriu
de mângâiere

Traversare

Nu ți-ai urmat steaua
și ai fost blestemat de stele
Aici trebuie să îți afli
dezlegarea
Îmi spuse bătrâna ȝigancă
ce-mi citea palma
cu sfială
cu ochi plini de candoare
și visare

Apoi m-a lăsat în urmă
pe mal
În timp ce ea traversa râul
legănându-și fustele
ca într-un cântec de ploaie
Călcând peste apa
tulburată de lumina lunii

Castelul

În ascunziș te aștept la castel
în balconul plin de mușcate multicolore
Nucul fidel pune umărul la intrarea în
mister

Crengile-i pline de întrebări
îmbrățișează trecătorii
cu răspunsuri ce nu mai încap
în mintea lor

Nimeni nu ar putea să se întrebe
între imaginar și aparență
Cine sunt eu?

decât la umbra paznicului de iluzii

Nucul ce stăpânește taina morților
a nașterilor și a nașterilor din nou
purtătorul de intimități înduioșătoare
lăsând doar generoasele forsytia
să ne întâmpine cu o ploaie de lumină
revărsând bucuria pământului

Chitara

Chitara în flăcări
luminând extatic
Voluptatea vieții a învins în adânc
Chitare roșii, albastre, sidefii
și de nuanța nukului înecat în
cireșe amare
Toate puse în armonie de
cahonul cel nătâng
Mângâiat de o mână rafinată și nebună
înmuiată în visul violet
al fetei ce tocmai a plecat

Te aștept

Te-aștept ca pe un tren
într-o gară pustie
Nu îmi mai amintesc
mersul trenurilor
Nici acarul, nici impiegatul
nu mai sunt pe aici
Doar umbre fugare
locuind mintea mea
dau viață gării
De parcă de multă vreme
nici un tren pe aici
n-ar mai fi trecut
De parcă numai
întoarcerea mea
mai măsoară
Timpul care mă așteaptă
pe mine
ca pe un tren
într-o viață pustie

Murim în trecut

Călători spre viitor fiind
Trăim mereu în trecut
Mereu simțim nevoia
de a ne reîntoarce
în locul privilegiat în care
ne-am simțit iubiți
E modul în care ne exersăm
să murim în trecut
sfidând în fiecare clipă
momentul final în care
viața își încheie socotelile
cu noi
Moment de instalare a păcii
pe care ne-am învățat
să îl percepem ca pe un război

Mirosind a bătrânețe, moartea

M-ai luat prin surprindere astăzi

Moarte

Pentru prima oară prezența ta

mirosea a bătrânețe

când mă priveai prin

pleoapele zăvorâte

ale tinerei care mă iubea

în anii uitați în urmă

Prin ochii ei te priveam

Și mai mult decât oricând

Chipul meu

nu mai semăna

cu chipul tău

Trupul ei de iasomie

nu se mai potrivea

Cu trupul tău

cu un miros despre care

nu știam

Mirosind a bătrânețe

Moarte

Poetul și moartea

Când moartea vine,
Îmi spuse poetul,
Nu are nici chip, nici umbră
și nici un argument
care să te facă să te răzgândești,
să te lecuiești
de dependența de viață.

I-am spus că
Eu mă așteptam să stăm de vorbă,
Să-mi cumpere o înghețată
de culoare roz
ca în bucuriile copilăriei mele,
Să alergăm prin lanurile de lumină
ale trecerii în eternitate.

Speram să stăm senin față-către-față,
Să șușotim despre ce se întâmplă
Cu trecerea prin
lanurile de întuneric
în care nici măcar lumina ei
nu mă poate însoți,
Doar singurătatea fiind pe acolo
unicul prieten.

Credeam că ea îmi va dezvălui
că viața mea este asemănătoare
trandafirilor din fața blocului meu
îngrijiți de vecina de la cealaltă scară
spre a înflori
la fiecare sfârșit de primăvară.

Chipul iubitei mele în rochie de mireasă
credeam că îl va lua
După ce de-a lungul vieții
m-a convins că ea,
moartea mea și numai a mea,
m-a însoțit cu toată iubirea sa.

Poetul râdea de naivitatea mea
și gândea
că nimic nu m-a învățat filosofia
despre modul în care lucrează
eternitatea,
care are drept înger păzitor
moartea - cel mai de preț dintre bunurile
ce ne-au fost date pe pământ.

E adevărat.
Deși m-am străduit să stau mereu
în adevăr,
Nu am nici un argument privind

adevărul morții și al eternității.
Doar adevărul vieții mi-a fost dat
ca un dar
spre a înțelege că
nu pot fi un simplu trecător
prin viața ta,
prin viața mea.

Plimbare

Ne plimbăm printre blocuri
Un fel de miracole în modul lor de a fi
Un fel de oracole în felul lor de a vesti
din când în când cu steaguri negre
treceri între lumi

Discutăm despre întâmplări ale zilei
Ne amintim că tot ce ne aparține
și apartamente și mașini și copaci și copii
Vor rămâne altora sau vor pleca
în viață mai departe
ca și cum noi nici nu am fi

Ne prefacem că poveștile noastre
de dragoste
vor fi singurele care vor rămâne
Atârinate în memoria de cristal
a blocurilor care nu știu să plângă
dar par să fie niște mărturii vii

Adunăm cărămizi ale transcendenței
Construim în neodihna noastră zi de zi
Fără a ne întreba dacă vor fi casa noastră
sau altcineva le va risipii

Pașii tăi, spre primăvară

Cu pasul apăsător
Când treci pe aleile
ce au ascuns culorile toamnei
hrănind nemângâierile adolescenților
și savoarea fulgilor mult așteptați
de zâmbetul îmbujorat al copiilor

Îmi pare că iarba vrea să iasă
netulburată să vorbească
despre pașii iubirii
atât de greu de înțeles
atât de complicat de purtat
ca o șoaptă ce umblă în voie
prin grădinile încă adormite
ale blocurilor

Existențial

Stau pe marginea patului
cum aş sta pe marginea lumii
Toți bolnavii luminii
au coborât în gol
Ca în nebunia visului
fluturilor albaștri

Spitalul cailor și al zebrelor
al girafelor și al puilor de elefanți
e ascuns prin pustiul de-aproape
hrănindu-se cu dorința de libertate

Undeva printre pletele despletite
ale depărtărilor simt
Visul tău înflorind
în umbra rugăciunii

Ziua cea însorită

Soarele răsare de după NTT Data Group
ca o nălucă dansând
a voie bună
Lapte și miere și fructe din ținuturi
îndepărtate
Flori proaspete ca viața și moartea
Legume în amețitoare culori
O piață cât o viață

Bariera ce se deschide cu zgârcenie
Ușile zăvorâte de programul de vizită
al Institutului
Salonul albastru
a cuprins marea și cerul
și dorința mea de a te ști fericită în zori

Suferința

Fără ieșire
labirintul numit viață
Flăcări de cântece murdare
Scurgeri înflorind din coasta
cât o moarte, cât toată viața
Suferința ștrengărește se apropie
de Iov în varianta lui eternă
și tocmai de aceea impracticabilă
Pentru că el o duce cu sine și pentru sine

Lacrima tulbure alimentând cascadele
Unei umanități a banalului cotidian
experimentat ca apocalipsa
ce îl vizează pe fiecare personal

Se poate muri împreună
Tot așa cum se poate iubi
Se poate trăi împreună
și se poate în comuniune să fii fericit
Numai suferința este atât de
personală încât este dată
la fiecare purtător
Ca iluzie a zborului
Ca nimicul înălțător
din care nu rămâne decât
Viața

Viața

O curgere în gol
Viața
Doar preaplinul gândului tău
face sens
în trăirea
și transcenderea ei

Deși te așază în flux
Trupul pare să fie uneori
contra curentului
pradă bună pentru
iluzii și plăceri
care nu dau sens
dar fac lumea să pară
mai frumoasă

Pe un fir de margaretă
poți măsura
ritmul lui a fi sau a nu fi
Aceași realitate cu
nume diferite
prin care este desemnată
însăși viața
golul și plinul

căroră gândul tău
le adaugă semnificațiile
unui moment ce privește
în nedefinit

În singura realitate
a gândului
pliat pe carnea cuvântului
viața te întreține
cu farmecul ei

Tânărul

În indiferența generală
Un tânăr s-a sinucis
pe malul Lacului Trei
Din dragoste se crede
De prea mult zgomot născut
în lumea care se comunică pe sine
neîncetat
ca o însingurare despre care
nu putem ști dacă este viață
sau moarte

O veveriță printre ramuri
ne amintește în veselia ei
că viața noastră ca orășeni
se scurge în jos
se scurge în sus
fără să trăim în zori
fără să trăim la apus

Prăpastia dintre spațiul virtual și
realitatea cotidiană
a fost umplută
cu trupul viu al visurilor noastre
cu sufletele uitate pe
rețelele sociale care ne conving
că nu există decât prezent
dincolo de închipuirile
metafizice legate de
iubire, viață și moarte

Sprijin

O să mă sprijin de tine
Ca de un blând mister
Mă voi sprijinii de copaci
și glasul lor pitoresc

Mă voi rezema de soare
de lună
și de mare

Muritori fiind
Îmi semănați atât de bine
când vă întâlnesc
Ca o umbră luminoasă
în gândul lui Dumnezeu

Solitar, poetul

Mă simt solidar cu poetul
cu like-uri de invidiat
pe rețelele sociale
Ajuns să citească
în fața unor audiențe goale
Cu prilejul lansărilor
la Târgurile de carte
Gol ca o fecioară din
tablouri clasice
își face rondul solitar
prin mulțimea cărților
necumpărate

El nu are altă înfățișare decât
cea a versurilor sale plasate
în spațiul virtual
Ca niște semne heraldice
ale erei digitale
Care vorbesc despre însingurare
precum pașii striviți de lună
în Grădina Ghetsimani

Uneori îl iau de mână
pentru a-l trece strada
Uimit de privirea sa întoarsă

de la lume
de la zebrele ce marchează
trecerile permise prin viață
Niciodată nu s-a împotrivit
Ochii săi întunecați
au căzut în lumina dinăuntru

Promise

Trei promisiuni mi-a făcut
într-o noapte senină
ce creştea în mine
ca oricare alta

Ivirea ta unduioasă
pe aleile din jurul Lacului
Ținând sandalele într-o mână
și sticla cu apă plată în cealaltă
O minune mai
frumoasă decât un zâmbet dintr-o
dimineață de vară

Clujul
precum o văpaie din ochii
fecioarei din poveste
de toți dorită
neatinșă de nimeni
în inima ei albastră

Cimitirul din deal
cu mormântul cel gol
Așteptându-mă

cu fiecare zbor
cu fiecare ardere în cântec
cu fiecare pas făcut în
întâmpinarea iubirii tale

Așteptându-mă
Ca pe un strop de eternitate
ce urmează să se întoarcă acasă

O întâlnire cu Lucian Blaga

Îmi cântam iubirea
la umbra luminii
Lumina cea dintâi a ivirii
celor văzute și a celor nevăzute

Urcam muntele ca pe un templu
pe care era scris numele său
și parcă
Istoria se repeta
Cel de neatins
misterios sta cu spatele
în arbustul
arzând ca o inimă ce se zbate
între iubire și lipsa ei
Și îmi vorbea
cu grija de a spori
Lumina din lumina lumii

O băutură fierbinte curgând în cuvinte
era vocea sa
Eram doar auz și vedere
iscoditor căutând să-i întâlnesc
privirea proiectată pe cerul
minunii de a fi
într-o beție a eternității
ce mă cuprindea

Ochii aceia întorși de la mine
mă priveau
dându-mi sentimentul că
Îmi aduc o lume
dintr-o altă lume
Mă urmăreau cum mă îndepărtez
De mine
De mine
Și iar de mine
Ca într-o robie
cu gustul libertății crescând în ea

Miracolul vieții

Viața e minunea fiecărei zile
O iubire devorată de fiecare clipă
Un miracol al trecerii
prin lumina lumii, o fantă de eternitate
în care blândețea și eleganța neantului
ne înalță ca un car de foc
spre misterul a ceea ce am putea fi

Ca un cer înflorit de căutări
Își vestește venirea

Nostalgii estivale

Căldura de afară ca o amenințare leneșă
Mușcatele de pe balcon își
îmblânzesc duhul interior
Gândul îmi fuge la caii de luptă
ce alergau în sufletul nostru de copil
în verile în care Măgura era o mare iubire
în subteranele căreia stau ascunse
și bine păzite de gnomi
toate marile visuri de împlinit
pe când vom fi oameni mari și buni

Încercam să oprim clipa
înfruntând-o cu piepturile noastre
firave ca trecerea unei iubiri înainte
de a se naște ca iluzie a puterii
pe care viața a sădit-o în noi

Parcă visez în ritmul descompus al verii
nici adolescența nici tinerețea
nici ce a urmat mai apoi
par să nu aibă un alt sens decât
cel a sosirii în această descompunere toridă
ca într-o gară străină în care
nu mai vine nici un tren
nici un călător nu-și vede
pașii inundați de soarele arzător

Un suflet în flăcări
mai caută venirea ei
cea mai așteptată dintre toate ființele
ce se vor naște vreodată
Fierbinte ca o bucurie plină de răcoare
și de miresme ale trecerii prin iarba înflorită
de cerul Măgurii de altă dată

Cu tine e altfel, Ty

Tu ai fost mereu altfel
Nu ai vrut să privești în ochi fericirea
Cuprindeai o taină mult mai mare

O alee printre blocurile pustii
Sfidând privirea la lună
Deși frumusețea ei izvora de pe chipul tău

Durerea sufletească
Începea să capete carne
Trup istovit de întrebări

Chitara se aude în depărtări
Cu fața ascunsă
Pierdută în căutări

Tu ai fost mereu altcineva
Niciodată nu ai vrut
Acasă

Ar putea muri

Cineva pe care îl iubești
ar putea muri

Nimeni altcineva decât
un cititor de poezie n-ar putea
să înțeleagă cât de cuprinzător este
conținutul acestei transcenderi

Ca o sărutare pecetluind
o condamnare
o îmbrățișare la început
de dragoste
o strângere de mână
la plecare

Natura

Păsări îmi zâmbesc
Apele-mi vorbesc
Copacii îmi cântă
Dorința ta blândă

Doar prezența ta
Poate fermeca
Greierii în iarbă
Lampă la fereastră

Flori de păpădie
Luminos ne-mbie
Glas de simplitate
Și de libertate

Zorile te-așteaptă
Cu privirea-ți caldă
Să ne-îmbrățișezi
Să ne minunezi

Ca o Lăcrămioară
Blânda mea fecioară
Dai în verde crud
Tainele-ți ascult

Îmi cânti

Îmi cânti mereu
că toți cei care iubesc
ajung să guste dulceața morții
ca pe ingredientul secret
strecurat în paharul cu vin fiert
al legendarelor sărbători
Cântec și descântec

Caută bucuria

Atunci când eu
nu voi mai lăsa urme
pe poteca străjuită de
copacii îngândurați

Sau pe trotuarul de promenadă
Al tinerilor șoptindu-și iubirea,
Al bunicilor plimbându-și
nepoții cu bicicleta cu patru roți,
Al însinguraților
ce caută un nou sens al vieții lor
mistuită de dragoste
adusă până în pragul morții

Nu lăsa tristețea
să își facă loc
precum un cuib de pasăre
ivit pe neașteptate

Trăiește bucuria mea
de atunci,
Din zilele în care
Tu erai gândul cel frumos
ce înfiora tremurul lacului

Tu erai trupul misterios
ce împodobeşte visele mele
împlinite cu ochii deschişi larg
ca o minune
ascunsă în deschiderea ei

Moartea e felul lui Dumnezeu
de a ne îndemna
să căutăm
propriul nostru
mod de a iubi
de a trăi

Așteptare

Pe scara îngerilor ce nu mai vin
Mă preumblu
ca un răspuns la o retorică întrebare
Visez la tine
visătoare născută
din taina lunii curgând în vase ritualice
purtate pe umeri de zeițe muritoare
Să te înseninez de jos în sus
Să mă întuneci de sus în jos
Ard arămiu
de atâta lumină
Ca un duh bun al florilor de tei
din ceaiul cu însingurare

Căutare

Ca un demon îndrăgostit
de lumina ce ar putea
să-l piardă
Caut fața ta
cu ochii strălucind de luna plină
căzută demult în inima mea

Pierdut
în gândul întrupat în neputința
cuvintelor mele
de a vorbi despre tine
Ca despre tresărirea cea dintâi
a femeii aducătoare de zâmbet în sufletul
bărbatului ce risca să rămână
singur în tăcerea rostirii divine

Cu absența ta, Iubito

Azi ninge iar cu absența ta
Un noian de doruri
așezat pe aleile dintre blocuri
presărate cu urme răzlețe
ale pașilor trecerii timpului
Imperceptibil în monotonia așteptării
care nu mai ia sfârșit
Parcă o poveste
ca un vis mă învinge
Gnomi și elfi se întrec
pe cărări înguste
Reni zburători
Poartă un tezaur din lumi ascunse
Cerul desenează chipul meu de
înger veștejit
ars de atâta căutare prin lumină
Sufletul meu zburdă plin
de așteptarea unei dimineți în care
nu mai ninge

Despre ochii tăi

Ochii tăi celești nu sunt
o culoare
Ei sunt o poartă a sărutului
așteptând să intre triumfal
oștile liniștii

Privirea ta prelungă
nu este o curgere de ape
Este o revărsare de lumină
în căutarea rugului arzând
ca o coloană de minuni
cu timp și fără de timp

Ochii tăi veseli nu sunt
doar o stare de bucurie
Toată fericirea lumii
s-a născut o dată cu ei
Caii albaștri coborând
de pe acoperișul lumii
i-au adorat
ca pe niște prunci de zei

Doar vinul roșu

Târziu în noapte doar vinul roșu
mă însoțește așa cum altă dată
Chipul tău îmi sta aproape
ca un vis împlinit

Ultima lacrimă a unui zeu
În paharul meu de închinat
cu toate cuvintele ce au mai rămas
nescuse în pădurea de vorbe
scurse la întâmplare peste munți și văi
de comunicare

În ochi privindu-mă oglinda
ce îndrăgea cum numai lacul
prezența ta
Mă îngână cu licăririle melancolice
ale zborului unui fluture
prin iarba înflorită
a mângâierilor de altă dată

Duhul cel bun ieșit din imaginarul
magiei albe
mă închide într-o lampă miraculoasă

în care numai vinul roșu
mă mai salvează
de la absența ta luminată
de noaptea care se crede rostire
cuvânt alergând spre tine
ca un cal hrănit cu jăratec

Trecere

De când ai coborât în mine
Toate arterele oraşului vibrează de
firescul
Copacilor de la marginea drumului
Zâmbetului tinerilor
de pe terasele străzilor pietruite
Aerului pe care îl respiră
şi elitele şi cerşetorii

Mi-a spus odată mama
despre cuprinderea sensului vieţii
că s-ar afla în altă parte
decât în căutările mele

Am trecut peste spusele ei

Eram deja în trenul curat
şi elegant şi cu viteza cea bună
Şi chiar ea se bucura
de tot ce mi se întâmpla

Nici seva nucului din curte
nici apa izvorului de munte
nici siropul de brad
nici elixirul iubirii necondiţionate
nu m-au făcut să mă îndoiesc
pe drum

Timpul ce îmi măsoară trupul
pare să fie misterul tău
Trecerea își revarsă pletele cu blândețe
în interval
Tu ești ceasornicul primit în dar

Întâlnirea

Pășeai melodios pe marginea lacului
venind spre mine
dintr-un ținut al trestiilor și al apelor
cu chipul luminos hrănit de un fior discret
Când gândurile noastre au trecut
unul pe lângă celălalt
parcă ai lăsat un zâmbet să-ți scape

Am continuat să merg
călcând în urmele pașilor tăi
lăsate pe trotuarul umed
după ploaia care tocmai a adormit

Marcând ritmul de zero și unu
Intrând parcă în niște coduri digitale
încă nevăzute
încă neștiute

Pas cu pas ca într-un vis
din care m-a trezit curcubeul
căzut peste umeri

Iubita mea

Iubita mea frumoasă
ca două mori de vânt
Ascunde-mă în iarba înaltă
de pe câmpurile sorții
Să nu mă vadă
taina ultimă a vieții
Să fiu de negăsit
Ca o mărturisire la spovedanie
să mă ridic la cer
Rămânând în curăția ta
în a trupului tău giuvaer

Lumea într-un zâmbet

Mă făceai să râd
să ies din carapacea suferinței
care mă ținea închis în cavoul ei.
Ce ploaie de îngeri cu aripi sângerânde!
Ce curgeri de întuneric rănite de lumină!

Melancolie

mi-e greu să-ți port iubirea
în parfumul serilor de vară
în amurgul întristat
de absența ta

lacrimi de stele
îmi vin în întâmpinare
în timpul gol petrecut
în însingurarea în care
m-ai lăsat ca pe o liniște
în care nu se mai aude
nici înseninarea
nici apropierea
nici strigătul venit prea târziu

Ardere mistuitoare

Ai dat trupul meu să fie ars
de tot

Mi-am amintit
cum ruguri aprinse
din om în om făceau
un pedestal pentru plăcerea zeilor

Și inima smulsă din pieptul
celor învinși
pentru a umezi cu fierbințeala sa
buzele victorioșilor
ce se simțeau mai aproape de zei
a trecut pe lângă mine
mai aproape ca oricând

Chiar și indiferența cu
cărbunii săi arzând mocnit
ca un prilej pentru aprinderea tăcută
a focurilor exterminatoare
a fulgerat pe cerul împovărat
al inimii mele

În lumea de flăcări mistuitoare
în care m-ai oferit arderii de tot
ceea ce a rămas
în urmă
ca simplă cenușă
a ființei mele a fost
iubirea

Pașii tăi

Ascult Ofra Haza
și inima mea devine o vioară
pe care se cântă toate dorințele
de a pășii cu tine
pe străzile Vechiului Ierusalim
Să punem bilețele
cu numele celor dragi
în crăpăturile Zidului Plângerii
Să ne umplem de minunea
poveștilor inițiatice pe Via Dolorosa
Domul Stâncii să ne provoace
la meditații despre revelația continuă
Iar pașii tăi
să umple lumea de pietate
în marea călătorie a iubirii
cu timp și fără de timp

Picătura de liniște

Picătura de liniște coboară
Inima mea este o chitară
pe care se cântă toate așteptările
de fiecare dată când
mi se face amar de dorul buzelor tale

Ochii tăi sunt absorbiți
de trandafirii înfloriți spre bucuria mea
în raiul dintre blocuri
în care nu există nici fericire
nici întristare
doar chemarea ta

Chipul

Urcai pe scara celor ce se nevoiau
să depășească provocările văzduhului,
Din când în când
din mulțimea îngerilor
câte o aripă,
fie de lumină fie de întuneric,
trăgea înapoi
câte un trup de speranță
din șirurile nesfârșite

Ca într-o vâltoare
valea plângerii pare să se fi stins
Flăcările înspăimântătoare sau înduioșat
Amfore cu safirele nopții
Vase nesfârșite pline cu viori roșii vibrând
Voci rugătoare în ritmuri ale ieșirii
din viață și-ale intrării în ea

Când ai ajuns
spre vârful cerului
am întins și eu o mână
Și-a alunecat între palmele mele
chipul luminos al iubirii tale

Vestea iubirii

Făptura mea de taină și de dor
Nu știu cum să dau de veste

Munților ce măsoară iubirea
în transfigurările ei

Văilor ce țin în pântecile lor
toate artefactele pământului
din eros și agape

Stelelor ce vibrează
pentru a face mereu neînțelesurile
și mai mari

Lunii, cea mai fidelă prietenă pentru
trăirile intense ale sufletelor muritoare

Dintr-un singur zâmbet azi am înțeles
că ești purtătoarea
Darurilor iubirii pentru mine

Celebrare

Coborâtă de razele lunii
în noaptea mea

Trupul tău
îmbracă iubirea
pentru a alunga moartea
Sufletul tău
aduce poezia
pentru a celebra viața

La umbra gândului în floare
s-au ascuns stelele
au căzut pradă visele

În mistica luminii nocturne
Liniștea realității brute
ca o spaimă venită
dintr-o pădure fără luminiș
fără locul de întâlnire
al ființei tale

Precum paradisul

Precum paradisul lumina
Te vreau aici lângă mine
în fiecare dimineată
Să îți pot șopti
toate cuvintele ce dau culoare
cerului și florilor
și ochilor scânteietori
ai celor ce poartă bucuriile lumii

Buzele tale să-mi răspundă
cu cântecul de dor al nopții
ce tocmai s-a revărsat
în zorii încălziți
de trupul tău fierbinte

Te vreau aici lângă mine
Cea mai înaltă dintre tăceri
să-mi fie mângâierea
adusă de sărutul tău purificator
necuprins în ființă și nici în cuvinte
O pasăre albastră
ca o trecere împreună
într-o carte
vestind lumea de dincolo de lume

Ochii

Ochii tăi ca două versuri
coborând din cuvintele
mele de drag și dor

Ochii tăi ca două lacrimi
prelinse din bucuria
salcânilor sub care
ne scriam povestea
în zilele de Mai

Precum un sărut înseninat
de miturile iubirii ancestrale
Ochii tăi

Prezența

Urmele prezenței tale
Pe buzele mele
îngânând drumul
spre moarte

Salcâmii îmbățați
de abundența înfloririi lor
Ca o copilă
amăgită de plăcerea
pielii sale dezvăluită în
misterul nopții de dragoste

Pașii preotului
măsurând ritmul apropierii casei
fără drum de întoarcere
Un geamăt al muritoarei
care mă desfăta odată

Prezența ta în rugăciunile mele
O salbă de aripi
împodobind urmele
trupului tău
de lapte și miere

Zâmbetul

Cu un zâmbet
Lumea mea ai luminat
Toate asteptările au luat
Forma telurică a unor vise
Extatice coborâte din cerul
Dorințelor purtând chipul tău

Dăruire

Sub soarele dogoritor
Mă așez la umbra ta
Ca sub odihna unui copac
ce cheamă la sine un alt copac
Să-și expună reciproc rădăcinile
Să-și oglindească îmbrățișarea ramurilor
Să crească împreună
atâta umbră
câtă iubire mai există în lume

O adiere de vânt a devenit
suflarea noastră comună
Ca un duh ce parcă
ține în viață
tot Parcul Central
Topit de focul ceresc
ce se dăruie
cu deasupra de măsură
Văpăi de cântec îmi par trecătorii
zâmbind
știind
că viața este atât de frumoasă

Dorința

Vreau să trăiesc
Să punem frumusețe în toate
Lumile posibile

Să ne iubim
Să mă uit la tine
Ca la un cer în care
soarele aduce bucurie
în toate inimile însetate de
Comuniune

Vreau să trăiesc
Cu fiecare zi
Cu fiecare clipă
Să simt iubirea
ce dă aripi îngerilor
culoare florilor
și ființă oamenilor

În brațele tale
să mor din când în când
Și să trăiesc mereu mărturisindu-ți
Cât de frumos plouă
Și ninge
Și luna înseninată
se cuibărește
în sufletul lumii

Cuprins

Despre candoare	5	O întâlnire cu Lucian Blaga	42
Ca orice altă femeie	6	Miracolul vieții	44
Întrupare	8	Nostalgii estivale	45
Printre genele lacului	9	Cu tine e altfel, Ty	47
Ea	10	Ar putea muri	48
Fata cu pisici albastre	11	Natura	49
Cântec pentru pământeni	13	Îmi cânti	50
Cu bilet de voie, iubirea și moartea	14	Caută bucuria	51
Uimire	15	Așteptare	53
Lacrima lui Dumnezeu	15	Căutare	54
Drum	17	Cu absența ta, lubito	55
Așteptând lumina	18	Despre ochii tăi	56
Metamorfoze	19	Doar vinul roșu	57
Traversare	20	Trecere	59
Castelul	21	Întâlnirea	61
Chitara	22	Iubita mea	62
Te aștept	23	Lumea într-un zâmbet	63
Murim în trecut	24	Melancolie	64
Mirosind a bătrânețe, moartea	25	Ardere mistuitoare	65
Poetul și moartea	26	Pașii tăi	67
Plimbare	29	Picătura de liniște	68
Pașii tăi, spre primăvară	30	Chipul	69
Existențial	31	Vestea iubirii	70
Ziua cea însorită	32	Celebrare	71
Suferința	33	Precum paradisul	72
Viața	34	Ochii	73
Tânărul	36	Prezența	74
Sprijin	37	Zâmbetul	75
Solitar, poetul	38	Dăruire	76
Promise	40	Dorința	77

Sandu Frunză, poet al cugetării filosofice, cu volumul *Miracolul vieții*, cum prin întreaga sa creație lirică, își surprinde cititorul în modul cel mai plăcut, prin sensibilitatea metafizică ce-i caracterizează universul poeziei, sporită de intensitatea trăirilor lăuntrice, materializate în covârșitoarea putere a cuvântului.

Poetul se definește pe sine, în raport cu viața și miracolul ei, printr-o atitudine subiectivă intim asumată, oglindă a reflectării gândurilor și trăirilor înalte. Cu investiția sa magică, oferă o imagine emblematică a universului ce poartă pecetea unui conținut original. Ca substanță și sens, fiecare figură prozodică sau stilistică, fiecare suprastructură contribuie la conturarea imaginii integrale a universului plăsmuit cu candoare, cu emoție, cu rigoare, cu armonie, cu bucurie, cu iubire, cu înluminare, în *Miracolul vieții* și al poeziei.

Nicoleta Milea

La Sandu Frunză - filosof al ideilor și eseist al sensurilor - discursul liric se distinge prin coerența tematică și printr-o viziune unitară asupra condiției umane, propunând cititorului o poezie reflexivă, lucidă și profundă. Tensiunea dintre întrebare și sens, dintre neliniștea existențială și nevoia de ordine spirituală este prezentă în versuri, poetica autorului devenind un instrument de meditație și cunoaștere. Începuturile vieții și ale lumii sunt repere simbolice ale căutării de sine, iar din această întoarcere se naște o poezie încărcată de semnificații adânci. Volumul *Miracolul vieții* este o invitație la contemplație și la redescoperirea echilibrului interior.

Menuț Maximilian

Poezia lui Sandu Frunză locuiește între gestul simplu și revelația subtilă. Fiecare vers pare a fi scris pe marginea unei iubiri arhetipale, între lumină și absență. Femeia din aceste poeme este spirit liber și candelă tăcută, iar moartea - o prietenă discretă - așezată la masă cu viața. Volumul devine o evanghelie laică a cotidianului sacru, în care ființa este atinsă prin recunoaștere, dincolo de explicație. Un miracol scris cu claritate vie, fără retorică, doar cu inimă trează.

Shanti Nilaya

